

Клифърд Саймък

Хангар за строителна
техника

В същата година, когато хората за първи път стъпиха на Марс, от Луната беше изстреляна сондата към Плутон. Пет години след това се получи и първите изображения – кръжащият около планетата апарат изпробваше своите камери, заснемайки повърхността на планетата. Разстоянието влошаваше много качеството на снимките, но въпреки това някои подробности по тях предизвикаха големи терзания – старите теории се разбиха на пух и прах, а мястото им бе заето единствено от объркване и въпроси без никакъв изглед за отговор. Изображенията сякаш показваха планета с равна, почти полирана повърхност и нито една географска особеност не нарушаваше нейната съвършена гладкост. Освен може би малките точки, разположени тук – там на равни разстояния една от друга по екватора, които можеха да минат за радиосмущения при емисията, ако не се появяваха упорито при всеки сеанс. Точките не изчезнаха дори след елиминирането на част от смущенията. Изглеждаше, че те трябва да представляват някакви географски белези или поне сенки от неравности, макар и съществуването на сенки да бе съмнително при разстоянието на Плутон от Слънцето. Другите данни също не помогнаха за намаляване на объркването. Планетата беше по-малка от очакваното, с диаметър под хиляда мили, а плътността ѝ се оказа 3,5 грама на кубически сантиметър вместо нереалистичните 60 грама, както предполагаша преди това.

Това означаваше няколко неща. Означаваше, че някъде там, може би на повече от седем милиарда мили от Слънцето, по своята орбита кръжеше десета планета на Слънчевата система, защото само размерите и масата на Плутон не можеха да обяснят отклоненията в орбитите на Уран и Нептун. Изчислената маса на Плутон, която вече се оказва неточна, беше основана върху тези отклонения и сега трябваше да се признае, че причината им се крие в нещо друго.

Освен това Плутон беше твърде необикновен – съвсем равна планета без никакви белези, освен равномерно разположените точки. Гладкостта със сигурност не можеше да бъде обяснена от наличието на спокойна и неподвижна атмосфера, тъй като Плутон бе твърде малък и студен, за да задържи каквато и да е атмосфера. Може би повърхност от лед, чудеха се хората, замръзнали останки от съществувала някога, мимолетна атмосфера? Но поради множество причини това също не изглеждаше вярно. Или пък метал, но ако планетата беше изградена от твърд метал, то плътността ѝ щеше да е много по-голяма.

Хората на Земята все пак имаха утешение. След още пет години сондата трябваше да се завърне обратно, носейки със себе си заснетите

филми, и вече те – действителните филми, а не нискокачествените радиоемисии – вероятно щяха да обяснят много от сегашните неясноти. Сондата описваше своята изчислена орбита и продължаваше да изпраща снимки, макар и без особена полза, защото качеството им си оставаше лошо. После запали двигателите си в автоматичната последователност, която трябваше да я насочи обратно към Земята и пиукащите сигнали от далечния Космос говореха, че е поела точен и постоянен курс към дома.

Нещо се случи. Пиукането спря и го последва тишина. Лунната база зачака. Можеше да започне отново. Възможно бе мълчанието да означава само моментно излизане от строя и сигналите биха зазвучали отново. Но това така и не се случи. Някъде там, на около три милиарда мили от Слънцето, сондата бе сполетяна от авария. Повече не я чува – изгуби се завинаги.

Нямаше смисъл да се изпраща друга сонда, докато техниката не напреднеше достатъчно, за да осигури по-добри снимки. Технологичното развитие трябваше да бъде значително – малките подобрения нямаше да помогнат.

Втората и третата пилотирани експедиции достигнаха Марс и се завърнаха у дома, носейки със себе си, заедно с многото други неща, доказателства, че там съществуват примитивни форми на живот, а това веднъж завинаги уталожил старото, мрачно подозрение, че животът е едно отклонение, зародило се единствено на Земята. Щом на две планети в една и съща слънчева система съществуваше живот, повече не можеше да има съмнение, че той е общ фактор във Вселената. Четвъртата експедиция също полетя, приземи се, но не се завърна и вече на Марс имаше частица материя, която щеше завинаги да си остане Земя. Човечеството още отдаваше почит на четиримата мъже, загинали толкова далеч от дома, когато бе изпратена петата експедиция.

Сега, след като и на друг свят беше открит живот, след като стана очевидно, че и на друга планета някога са съществували морета, реки и атмосфера, при това близка по състав до земната и хората вече знаеха, че не са сами във Вселената, общественият интерес и подкрепата за космическите пътешествия се съживи. Учените, които помнеха (всъщност те никога не бяха забравяли, защото това постоянно мъчеше умовете им) загадката на Плутоновата сонда, започнаха да планират пилотирана експедиция до Плутон, тъй като изпращането на инструментална сонда си оставаше безсмислено.

Когато настъпи денят за отлитане от Лунната база, аз бях член на експедицията. Минавах за геолог – последното нещо, от което имаше

нужда една експедиция до Плутон. Ние бяхме трима, а всеки психолог ще ви каже, че три е твърде нещастно число. Двата се нахвърлят върху третия или пък не му обръщат внимание и винаги съществува съревнование да си единият от групичката на двамата. Никой не иска да остане сам, когато другите двама са срещу него. Но при нас не се получи така. Разбрахме се задоволително, въпреки че имаше моменти, когато отншенията не бяха гладки. Петте години, нужни на сондата за да достигне Плутон, вече бяха съкратени почти наполовина, не само поради подобрения капацитет на ракетата, но и затова, че пилотираният кораб можеше да бъде направляван по начин, който осигурява допълнително набирание на скорост, а при една автоматична сонда това не може да се програмира, или поне няма да е безопасно. Но малко повече от две години си е доста дълго време да стоиш затворен в тенекиен кафез, който се носи шеметно в празнотата. Може би нямаше да е толкова зле, ако човек можеше да усети скоростта или поне, че се движи нанякъде – но не е така. Просто си висиш там, в космоса.

Кои са тримата ли? Е, аз съм Хауърд Лант, а другите двама мъже бяха Орсън Гейтс, химик, и Тайлър Хамптън, – инженер. Както ви казах, разбрахме се нормално. Правехме си турнири по шах. Да, турнири, и се получаваха добре, защото никой от нас не разбираше от шах. Предполагам, че ако можехме да играем поне малко, щяхме да се хванем един друг за гърлата. Измисляхме си насън мръсни песнички, бяхме толкова доволни от своите постижения, че прекарвахме часове в пеене, а никой от нас не можеше да пее. Правехме и много други безсмислени неща – сигурно вече започвате да разбирате. Длъжни бяхме да извършим някои твърде сериозни научни експерименти и наблюдения, но и тримата се съгласихме, че нашата първа и най-важна задача е да направим тъй, че да останем с всичкия си.

Когато приближихме Плутон, изоставихме глупостите и започнахме да прекарваме много време надничайки през телескопа, спорехме и разсъждавахме за видяното. Не че имаше много за гледане. Повече от всичко планетата приличаше на билиардна топка. Беше гладка. Нямаше планини, долини никакви кратери – нищо не нарушаваше съвършено равната повърхност. Но, разбира се, точките бяха там. Успяхме да различим седем групи, всичките – разположени по екваториалния пояс. И отблизо те бяха не просто точки. Представляваха някакъв вид структури.

Най накрая се приземихме недалеч от едно такова струпваме. Кацането беше малко по-твърдо, отколкото очаквахме. Самата планетна

повърхност беше твърда – в това нямаше съмнение. Но корабът зае правилно положение, не се обърна, а и не успяхме нищо да строшим.

* * *

Понякога хората ме молят да им опиша Плутон, а е толкова трудно да го кажеш с думи. Можеш да обясниш само, че е гладко и че е тъмно – тъмно е дори и в средата на деня. На това разстояние Слънцето не представлява нещо повече от една малко по-ярка звезда. На Плутон няма дневна светлина – има звездна светлина – и на човек му е почти все едно дали гледа Слънцето или не. На планетата, разбира се, няма въздух, нито вода и е студено. Но студът, ако говорим за човешките сетива, е нещо относително. Спадне ли веднъж температурата до сто градуса по Келвин (около -173 градуса по Целзий), вече няма особено значение колко по-студено ще стане. Особено ако носиш върху себе си поддържаща живота система. Без костюм с такъв терморегулатор, човек би оцелял само няколко секунди на място като Плутон, ако издържи и толкова. Никога не съм бил сигурен кое ще те убие първо – студът или вътрешното налягане. Дали първо ще замръзнеш, или ще експлодираш преди да замръзнеш?

Следователно Плутон е тъмен, без въздух, студен и гладък. Но това е само външната страна на нещата. Стоиш върху него, гледаш Слънцето и изведнъж разбираш колко си далеч. Знаеш, че си изправен в самия край на Слънчевата система, че стигнеш ли ей там, малко по-нататък, вече си съвсем извън нея. Но, разбира се, не можем да бъдем сигурни и в това. Чували сте за десетата планета. Макар и само на теория, предполага се, че тя е там. Знаете и за милионите кръжащи комети, които, чисто технически, също са част от Слънчевата система, въпреки че се намират толкова далеч от центъра и никой не се сееща за тях. Да, можеш и да си кажеш, че това всъщност не е краят – хипотетичната десета планета и кометите си остават там, отвъд, но така нещата стават прекалено интелектуални; повтаряш си нещо, за което съзнанието ти казва, че трябва да е истина, но сърцето и душата ти го отричат. Вече стотици години Плутон е последната известна точка и ето го, за Бога, самият Плутон, а ти си толкова далеч от дома, колкото никой човек преди не е бил и чувстваш това. Вече нямаш свое място в света. Изхвърлен си на задната улица, и светлите и щастливи булеварди са тъй далеч, че знаеш – никога вече няма да ги намериш. Това, което човек усеща там не е тъга по дома. Повече прилича на чувството, че никога не си имал дом. Никога не си имал място, където да се върнеш. Преодоляваш го разбира се – или пък

свикваш и си живееш с него.

И тъй, след приземяването слязохме от кораба и застанахме на повърхността. Първото, което ни направи впечатление – освен усещането, че сме изгубени, обхванало изведнъж и тримата – беше прекалената близост на хоризонта, той изглеждаше много по-близо, отколкото на Луната. Още първата секунда усетихме, че стоим върху един малък свят. Забелязахме, че хоризонтът е досами нас още преди да обърнем внимание на постройките, фотографирани от сондата като точки, заради чието изследване бяхме слезли тук, долу. Може би „постройки“ не е точната дума – вероятно е по-добре да ги наричаме „структури“. Постройките са нещо затворено, а тези не бяха. Представляваха куполи, които някой бе започнал да гради, но не беше имал време да довърши. Издигаха се само основните крепежи на грубия строеж, а после работата е била прекратена. От повърхността като ребра стърчаха арки и се срещаха нависоко. Връзки и подпори крепяха здраво рамките, но строителството беше стигнало само дотам. Имаше три конструкции, едната по-голяма от другите две. Рамките не бяха толкова прости, както може би ви ги представих. В ребрата, подпорите и връзките се включваха множество други структурни елементи, които сякаш нямаха определена цел и изглеждаха съвсем безсмислени.

Опитахме се да разберем предназначението на структурите и на вдлъбнатите кухни, издълбани върху планетната повърхност в рамките на всяка конструкция – те нямаха дъна и като че ли бяха механично закрепени за равната повърхност. Тези гнезда имаха кръгла форма, около два метра диаметър и два метра дълбочина и ако питате мене, те приличаха най-много на дупките, които оставя малкият черпак в кутия сладолед.

По това време в главата на Тайлър се появиха някои идеи относно повърхността. Тайлър е инженер и тези идеи трябваше да му хрумнат незабавно – както и на нас, но в този час време след слизането ни от кораба изпитахме доста силно объркване. На тренировките, разбира се, обличахме тези костюми, даже ходихме малко с тях, но гравитацията на Плутон сякаш беше по-малка от предварително изчислената и трябваше да посвикнем с нея, преди да се почувстваме сравнително удобно. Изобщо нищо не беше точно тъй, както го очаквахме.

– Тази повърхност – каза ми Тайлър. – В нея има нещо нередно.

– Знаехме, че е равна – рече Орсън. – Виждаше се на снимките.

След като пристигнахме, видяхме това със собствените си очи.

– Толкова равна? – попита Тайлър. – Толкова гладка?

Обърна се към мене:

– Геологически не е възможно. Мислиш ли, че е възможно?

– Струва ми се, не – отговорих му. – И най-малкото раздвижване би набраздило този ландшафт. Изключена е и всякаква ерозия – нещо, което може да го изравни отново. Може би само удари от микрометеорити, но не твърде много. Доста сме далеч, за да има метеорити с какъвто и да е размер. Микрометеоритите могат да правят трапчинки по планетата, но няма да протича никакъв изравняващ процес.

Тайлър се наведе и коленичи по доста смешен начин. Прекара ръка по повърхността. Не се виждаше много добре, но се разбираше, че има прах, тънък слой прах, фин като пудра.

– Я светнете тука – рече Тайлър.

Орсън насочи прожектора си надолу. Част от сивия прах все още стоеше по мястото, което Тайлър избърса с ръка, но имаше ивици, които разкриваха по-тъмната повърхност.

– Космически прах – каза Тайлър.

– Тук трябва да има адски малко от него – забеляза Орсън.

– Наистина – съгласи се Тайлър. – Но за четири милиарда години или повече той би се натрупал. Нали не е възможно до е прах от ерозия?

– Тук нищо не е способно да причини ерозия – казах аз. – Това е възможно най – мъртвата планета, на която човек може да попадне. Няма достатъчно гравитация, за да задържи каквито и да е газове – ако изобщо някога е имало газове. Впрочем много отдавна може и да е имало, но вече ги няма, и то от доста време. Никаква атмосфера, никаква вода. Съмнявам се някога да са ставали натрупвания. Никоя молекула не би се шляла дълго наоколо.

– А космическият прах би ли поостанал?

– Възможно е. Някакво привличане от статично електричество, вероятно.

Тайлър отново изтри малкото почистено място с ръкавицата си, като изтри още прах и разкри още малко от тъмната повърхност.

– Имаме ли бормашина? – попита той. – Бормашина за вземане на проби?

– Имам една в комплекта си – отвърна Орсън. Извади я и я подаде на Тайлър. Той опря свредела в повърхността, натисна бутона. В светлината на прожекторчето можеше да се види въртеливото движение. Тайлър натисна по-силно бормашината.

– Твърдо, мамичата му – изруга той.

Резецът започна да дълбае. Покрай отвора се натрупа малка

купчинка стружки. Нямахме съмнение, повърхността беше твърда. Сврелът не потъна дълбоко, а купчинката стружки си остана малка.

Тайлър се отказа. Вдигна машинката и изключи двигателя.

– Достатъчно ли е за анализ? – попита той.

– Трябва да стигне – отговори Орсън. Взе дрелката от Тайлър и му подаде малка торбичка за образци. Тайлър опря отвора ѝ до повърхността ѝ с ръкавицата си и побутна стружките вътре.

– Сега ще разберем – каза той. – Сега вече ще знаем нещо.

След два часа, в кораба, разбрахме.

– Готово е – обяви Орсън, – но не мога да го повярвам.

– Метал? – попита Тайлър.

– Да, метал. Но не този, за който си мислиш. Това е стомана.

– Стомана? – възкликнах аз ужасен. – Не е възможно, стоманата не е естествен метал

– Желязо – Продължи Орсън. – Никел. Молибден, ванадий, хром.

Напомня на стомана. За стоманата не знам толкова, колкото е нужно. Но това си е стомана – и то добра. Устойчива на корозия, яка, здрава.

– Може да е просто платформа за конструкциите – предположих аз.

– Стоманена площадка за закрепването им? Нали взехме образеца близо до една от тях.

– Нека да проверим – рече Тайлър.

Отворихме гаража, спуснахме се по рампата и извадихме всъдехода. Преди да тръгнем, изключихме телевизионната камера. От Лунната база вече трябваше да са видели достатъчно и ако искаха още, можеха да се обадят и да ни помолят. Изпратихме им доклад за всичко, открито от нас – всичко, с изключение на стоманената повърхност – и тримата се договорихме да не съобщаваме нищо, докато не разберем повече за нея. Но така или иначе, щеше да мине доста време, преди да получим, техния отговор. Вълните пътуват до Земята по около шейсет часа във всяка посока.

Направихме си разходка от десет мили, взехме проба с дрелката, и се върнахме обратно по тънките следи, оставени от всъдехода върху праха, като вземахме проби на всяка миля. Мисля, че получихме отговора, който всички ние очаквахме да получим, но не смеехме да говорим за него. Пробите до една бяха от стомана.

Не изглеждаше възможно, разбира се, и дълго не можахме да приемем този факт, но накрая признахме, че според най-сигурни доказателства Плутон не е планета, а изработено по изкуствен начин метално кълбо с размерите на малка планета. И все пак със страховити размери за

онзи, който го е строил. Онзи? Някой? Това беше въпросът, който завладя сега мислите ни. Кой го бе построил? Или може би по-важното – защо са го построили? Сигурно с някаква цел, но защо, след като тази цел е била постигната (ако всъщност беше постигната), са изоставили Плутона тук, в самия край на Слънчевата система?

– Не е никой от Системата – каза Тайлър. – Няма други освен нас. На Марс, разбира се, има живот, но примитивен. Венера е прекалено гореща. Меркурий е твърде близо до Слънцето. Големите газови планети? Може би, но това няма да е онзи вид живот, който би построил подобно нещо. Трябва да е някой отвън.

– Какво ще кажеш за петата планета? – предположи Орсън.

– Вероятно никога не е имало пета планета – каза аз. – Материал за нейното образуване може и да е съществувал, но планета не се е оформила. По всички правила на небесната механика между Марс и Юпитер трябва да е имало небесно тяло, но по някаква причина работата се е провалила.

– Десетата планета тогава – рече Орсън

– Всъщност никой не е сигурен, че съществува десета – отвърна Тайлър.

– Да-а, прав си – съгласи се Орсън – Дори и да я има, на живота там няма да му е никак леко, камо ли пък на разума

– Значи пак опираме до онези отвън – каза Тайлър.

– И то преди много време – добави Орсън.

– Защо мислиш така?

– Прахът. Във Вселената прахът не се намира в изобилие, и никой не знае какво представлява той. Има една теория за замърсения лед.

– Усещам накъде биеш. Но не е никак сигурно, че е лед. Нито графит, нито пък някое от нещата, които са били...

– Искаш да кажеш, че е материя от е-ей там, отвън?

– Може да е. Ти как мислиш, Хауърд?

– Не мога да бъда сигурен. Единственото, което знам е, че не може да е възникнал от ерозия.

Преди да си легнем, опитахме да съчиним един доклад за излъчване към Лунната база, но както и да го гласяхме, той звучеше твърде глупаво и невероятно. Затова се отказахме. Все трябваше да им кажем някога, но работата можеше и да почака.

След като се събудихме, хапнахме но нещо, после навлякохме костюмите си и излязохме навън да разглеждаме структурите. Те изглеждаха все така безсмислени, особено онези налудничави конструкции,

закрепени за ребрата, подпорите и скобите. Неразгадаеми си оставаха и кухите вдлъбнатини.

– Ако стояха върху крака – каза Орсън, – би могло да се използват като столове.

– Но не много удобни – отвърна Тайлър. – Трябва само да се наклонят мъничко – продължи Орсън. Но и това предположение беше смешно. Чудех се, защо да си ги представя като столове. На мене изобщо не ми напомняха столове.

Пошляхме се доста наоколо без да стигнем до нещо определено. Разглеждахме структурите сантиметър по сантиметър и през цялото време се питахме дали не сме пропуснали нещо. Но като не ли бяхме огледали всичко.

Сега започва веселата част. Не знам защо го направихме – може би от безизходица и отчаяние. Но след като напразно търсихме някаква разгадка, застанахме върху крака и ръце и започнахме да бършем праха с ръкавиците си. Какво се надявахме да намерим, не знам. Работата беше досадна и мръсна, прахът се лепеше по нас.

– Ако се бяхме сетили да вземем метли – рече Орсън

Но нямахме метли. Та кой ли, ако е с всичкия си, би помислил, че ще искаме да изметем някоя планета?

И ето ни сега. Намирахме се върху нещо, приличащо на изкуствена планета с някакви глупави конструкции по нея, за които не можехме да намерим нито едно смислено основание. Бяхме пътували дълго и от нас се очакваше да направим някое огромно откритие след приземяването, Е, вярно, откритие направихме, но то не означаваше абсолютно нищо.

Накрая се отказахме и от упражнението по метене, станахме и затърсихме крака – чудехме се какво още да направим, когато ненадейно Тайлър нададе вой и посочи с ръка някаква точка на повърхността, току-що изтрита от подметката на ботуша му.

Всички се наведохме да видим какво е намерил. Видяхме три дупки в повърхността, всяка с диаметър около два и половина сантиметра и осем сантиметра дълбока, разположени в триъгълник, близо една до друга. Тайлър коленичи и последователно освети със своето прожекторче всяка една от дупчиците. Накрая се изправи.

– Не знам – каза – Може да са нещо като ключалка. Някаква комбинация. Имат някакви малки знаци встрани, долу, до дъното им. Ако ги преместим по правилния начин, може нещо да се получи.

– Да, сигурно ще се взривим – рече Орсън, – Ще го направим не както трябва и – бум!

– Не мисля така каза Тайлър. – Не вярвам да е нещо подобно. Че е ключалка, също не съм сигурен. Но не мисля, че е бомба. Защо ще им е нужно да минират такова място?

– Не можем да кажем какво точно са направили – намесих се аз. – Нито знаем що за същества са били и защо са били тука.

Тайлър не отговори, коленичи отново и започна внимателно да бърше праха от повърхността, като непрекъснато я осветяваше с прожекторчето си. Нямаше какво друго да правим, тъй че му помогнахме.

Този път откритието направи Орсън – тънка като косъм цепнатинка, която можеше да се види, само ако доближиш лице до повърхността. След като я бяхме намерили, почистихме още малко праха и се отдадохме на тревожни въпроси. Тънката линийка описваше кръг, а трите дупчици бяха вътре в него и далеч от центъра, почти до края му. Диаметърът на кръга беше около два метра.

– Някой от вас, приятелчета, да си го бива по разбиване на брави?

Никой не ставаше за касоразбивач.

– Сигурно е нещо като отвор, люк – каза Орсън – Тази метална топка, върху която стоим, трябва да е кука. Ако не е, масата ѝ ще бъде много по-голяма.

– А и никой – добавих аз – няма да е толкова луд, че да построи кълбо от плътен метал. Ще е нужен твърде много метал и твърде много енергия за преместването му.

– А ти сигурен ли си, че са го местили? – попита Орсън.

– Няма друга възможност – казах му. – Не е било построено в тази система. Никой тук не би могъл да го построи.

Тайлър беше извадил отвертка от своята кутийка с инструменти и човъркаше с нея в отворието.

– Чакай малко – каза му Орсън. – Хрумна ми нещо.

Той побутна Тайлър настрана, пресегна се, вкара три пръста в дупките и ги дръпна с ръка. Кръглият елемент се повдигна плавно върху своите панти.

В пространството под вратата имаше плътно натъпкани неща, приличащи на рулата хартия, които хората си купуват за опаковане на коледни подаръци. Но все пак по-големи от тях. Диаметърът им беше около петнадесет сантиметра.

Хванах едно от тях, но това първо руло се оказа доста трудно за измъкване, защото бяха здраво притиснати. Обаче с доста пухтене и пшхане успях да го извадя. Беше тежичко и твърде дълго – цели два и половина метра.

След като се справихме с първото, повдигането на другите рула се улесни много. Измъкнахме още три и се запътихме към кораба.

Но преди да тръгнем, аз притиснах останалите свитъци към единия край за да не се накланят, а Орсън освети със своето прожекторче дъното на дупката. Имаше някаква надежда да открием под рулата капак, екран или нещо подобно, под който дупката можеше да продължава в кухня, използвана вероятно като жилище или работно помещение. Но тя завършваше с дъно от метал, обработен машинно. Виждахме дори ивиците, оставени от свредела или главата на матрицата, с която е било направено отверстието. Дупката имаше една-единствена цел – съхранение на свитъците, намерени от нас вътре в нея.

След като се върнахме в кораба, трябваше да изчакаме, докато рулата съберат малко топлина, за да можем да работим с тях. Но даже и след това развиването им не беше възможно без ръкавици. Сега ги разгледахме при добро осветление и разбрахме, че са съставени от множество листи, навити заедно. Те сякаш бяха направени от някакво изключително тънко метално фолио или твърда пластмаса. От студа гъвкавостта им бе намаляла, затова ги разстлахме върху единствената си маса, като ги притиснахме с тежести, за да стоят разгънати.

Върху първия лист имаше някакви диаграми, чертежи и, нещо, което би могло да мине за технически данни, изписани по диаграмите и рамката на листа. От тези данни ние, разбира се, не можехме да разберем нищо (въпреки че по-късно математици и химици решиха част от главоблъсканицата и разгадаха някои формули и уравнения).

– Хелиографски копия на проекти – каза Тайлър. – Всичко това е било някакво строително начинание.

– Ако действително е така – рече Орсън, – то онези странни неща, закрепени за структурните рамки, могат да бъдат монтажни подпори за строителната техника.

– Възможно е – отвърна Тайлър.

– Може би инструментите и техниката са складирани в други дупки като тази, в която намерихме копията – предположих аз.

– Не мисля – каза Тайлър. – Те биха взели инструментите със себе си, когато са си тръгвали.

– А защо не са си взели и проектите?

– Струвало си е да вземат само инструментите. Те могат да се използват и за друга работа. Но не и копията от чертежи. Освен това вероятно е имало много комплекти от копия и работни екземпляри. Тези пред нас може да са само един от многото дубликати. Трябва да е имало

един основен комплект сигнални проекти и при тръгването си оттук те сигурно са взели именно тях.

– Това, което не мога да разбера е – вметнах аз, – какво са могли да строят тук. Що за конструкции? И защо тук? Предполагам, че можем да разглеждаме Плутон като огромен хангар за строителна техника, но защо именно на това място? След като са могли да избират от цялата Галактика, защо са го направили точно тук?

– Задаваш твърде много въпроси наведнъж – каза ми Орсън.

– Нека ги поогледаме – предложи Тайлър. – Може би ще разберем причината.

После дръпна първия лист за горната му част и го остави да падне на пода. Той се сви с шумолене в предишното си положение.

Вторият лист не ни говореше нищо, нито третият, нито пък четвъртият. Сетне се появи петият.

– А, това вече е нещо – каза Тайлър.

Наведохме се да видим отблизо.

– Това е Слънчевата система – рече Орсън.

Започнах да броя бързо.

– Девет планети.

– Къде е десетата? – попита Орсън, – Трябва да има десета.

– Нещо не е наред – намеси се Тайлър. – Но не знам какво

Аз го забелязах.

– Между Марс и Юпитер има планета.

– Значи тук никъде не е отбелязан Плутон – рече Орсън.

– Разбира се, че не е – отвърна Тайлър, – Плутон никога не е бил истинска планета.

– Следователно това означава, че някога действително е имало планета между Марс и Юпитер – каза Орсън.

– Не е задължително – обясни Тайлър. – Може да означава само, че е било предвидено да има.

– Какво искаш да кажеш?

– Те са объркали работата – каза Тайлър – Строителният им замисъл се е провалил.

– Ти си луд! – викнах му аз.

– Отговорът на твоя въпрос сега излиза наяве, Хауърд. Според това, което мислим ние, сигурно е налудничаво. И според теориите, съчинени от нашите физици. Съществува някакъв облак от прах и този облак се свива, за да образува първична звезда. Нашите учени са натъкмили чудна системка от физически закони с цел да изчислят какво ще се случи.

Физически закони, действащи сами по себе си, автоматично – тъй като никой не е достатъчно откачен, за да постулира една група космически строителни инженери, обикалящи вселената и строящи слънчеви системи.

– Но десетата планета – настояваше Орсън. – Трябва да съществува десета планета. Голяма, масивна...

– Те са провалили проектираната пета планета – каза Тайлър, – Един Господ знае какво още са объркали. Венера, може би. Венера не трябва да е това, което е. Тя трябва да представлява една втора Земя, може би малко по-топла от нашата, но не и онзи адски казан, който е. И Марс. Тук също са оплели конците. На него се е зародил живот, но изобщо не му е провървяло. Останал си е все същият и толкова, А пък Юпитер, Юпитер е нещо чудовишно.

– Значи, ти мислиш, че единственото основание за съществуването на една планета е способността ѝ да породи и поддържа живот?

– Не мога да бъда сигурен, разбира се. Но това трябва да го има в работните планове. Три планети, които са могли да носят живот, и от тях само една била успешна.

– В такъв случай – каза Орсън, – може и да има десета планета. Планета, която изобщо не са планирали.

Тайлър тупна с юмрук по листа.

– От група клоуни като тези всичко може да се очаква.

После издърпа рязко листа и го хвърли на пода.

– Ето! – извика той. – Вижте тук.

Събрахме се около него и погледнахме. Беше сечение, или поне на-помняше сечение, на планета.

– Централно ядро – каза Тайлър. – Атмосфера...

– Земята?

– Възможно е. А може да е Марс или Венера.

Листът беше изпъстрен от нещо като работни бележки.

– Не изглежда съвсем точно – възпротивих се аз – Няма как да е точно, ако представя Марс или Венера. А доколко можем да бъдем сигурни, че е Земята?

– Никак – отговорих аз.

Той, захвърли и този лист, за да разкрие следващия.

Поблъскахме си главите и над него.

– Профил на атмосфера – налучках аз със затаен дъх

– Това са само общи проекти – рече Тайлър, – Подробностите ще намерим в някои от другите свитъци. Тук имаме доста от тях.

Опитах се да си представя всичко. Хангар за строителна техника, поставен в един облак от прах и газове. Строителни инженери, работили вероятно с хилядолетия, за да сглобят звезди и планети, да заложат в тях определени фактори, които продължават да вършат своята работа и днес, милиарди години по-късно.

Тайлър каза, че са оплели конците и може би наистина е така. Но вероятно не и с Венера. Сигурно Венера е била изградена с по-различни проектни параметри. Може би е трябвало да бъде такава, каквато е. Може би след милиард години, когато човечеството ще е съвсем изчезнало от Земята, на Венера ще възникне нов живот, ще се формира нов разум. Или това няма да стане нито на Венера, нито пък на някоя от другите планети. Не можем да си въобразяваме, че знаем.

Тайлър продължаваше да рови в листите

– Вижте тук – крещеше той, – Погледнете само – тия некадърници!

КРАЙ

© 1973 Клифърд Саймък
© 1994 Живко Христов, превод от английски

Clifford Simak
Construction Shack, 1973

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/980>]